

МОЛОДИЙ КОМУНІСТ

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ ЛКСМУ

Рік видання VI № 103 (610)

П'ятниця, 24 серпня 1962 р.

Ціна 2 коп.

БУДЬ ВОЙОВНИЧИМ АТЕЇСТОМ!

КОЛИСЬ в народі казали: «Без бога ні до порога». В наш час люди говорять: «Без бога ясніша дорога». Радянські люди сподіваються не на бога, а на власну працю, своїми руками будують земне, комуністичне щастя. Вони живуть не заради раю на небі, а для комунізму на землі. Їм не потрібний вигаданий потойбічний рай.

Під впливом величезних досягнень науки, техніки, натхненної творчої праці трудящих нашої країни в ім'я створення матеріально-технічної бази комунізму все більше людей, які раніше вірили в бога, були сектантами, тепер поривають з релігією. Вони стають атеїстами тому, що бачать: не міфічний бог, а людина — володар природи, господар своєї долі, свого щастя.

Колгоспники сільгоспартілі імені Фрунзе Ульянівського району за кілька років спорудили прекрасний Палац культури. Він розмістився на тому місці, де не так давно була церква. Тепер замість церкви односельчани ходять в клуб і часто кажуть:

— Як до церкви ходити перестали — жити краще стали.

А поруч з Палацом культури височить пам'ятник В. І. Леніну, як символ великої перемоги марксизму-ленінізму.

Однак релігійні пережитки дуже живучі. Вони вплетені в життя, в побут людей багатовіковими традиціями, і звільнитися від них не так легко. В нашій області також є частина молоді, яка сліпо вірить в бога, але тепер, як ніколи раніше, хоче розібратися в своїх почуттях. Миськкоми, райкоми ЛКСМУ, первинні комсомольські організації повинні допомогти кожній молодій людині звільнитися від релігійних передсудів і забобонів, знайти дорогу до правди, до світла.

Досвід показує, що успіх приходить тоді, коли ведеться систематична, наполеглива індивідуальна робота, коли використовуються найрізноманітніші форми впливу, відчувається товариське, щире піклування про людину. І тут не обійтися без добре підготовлених, кваліфікованих кадрів войовничих атеїстів, тих, хто вміє розвінчувати реакційну суть релігійної ідеології, обрядів і свят, знає методи діяльності церковників і сектантських верховодів.

В місті Кіровограді є немало підприємств і установ, де поруч з свідомими атеїстами працюють сектанти. Взяти, наприклад, першу міську лікарню. Медична сестра Діна Лещенко — молода людина. Вчилася в школі, потім закінчила медичне училище. Кілька років вона — активна балетистка. На заводі «Сільгоспдеталь» знають про балетиста робітника Володимира Глухого. Та ні комсомольці цих первинних організацій, ні міськом ЛКСМУ не проводять послідовної роботи, щоб розбудити у цих молодих людей віру в прекрасне на землі.

Новоміргородський, Рівнянський, Ульянівський райкоми комсомолу разом з працівниками культосвітніх установ часто проводять комсомольські весілля, цікаві свята з нагоди народження дитини, влаштовують урочисті проводи молоді в армію. І таке протиставлення релігійним обрядам народних звичаїв і традицій, позбавлених усього містичного і церковного, має винятково важливе значення в атеїстичному вихованні молоді. Дуже прикро, що цього ніяк не можуть зрозуміти комсомольські активісти Маловісківського, Бобринецького, Олександрівського районів. Саме тому ці нові традиції ще не знайшли тут широкої підтримки. Досвід поруч, і його потрібно запозичити всім районам.

У звітній доповіді XXII з'їздові КПРС товариш М. С. Хрущов підкреслив, що нам потрібна продумана і струнка система науково-атеїстичного виховання, яка б охоплювала всі верстви і групи населення, запобігала поширенню релігійних поглядів, особливо серед дітей і підлітків. Ми не можемо миритися з тим, коли у релігійних сім'ях дитина ще в шкільному віці падає під вплив релігії через батьків, які примушують молитися, читати біблію.

Силосування курганим способом успішно веде колгосп «Заповіт Ілліча» Добровеличківського району. Тут вже закладено понад 7 тисяч тонн зеленої маси. Попереду в боротьбі за корми йдуть комсомольці, кожен з яких, як правило, на 140—150 процентів виконує змінені завдання.

На знімку: силосування кукурудзи у четвиртій комплексній бригаді колгоспу «Заповіт Ілліча».

Фото Г. Верушкіна.

„СИДИМО Й ЧЕКАЄМО“

ШВИДКО й непомітно промайнуло літо. Перший багрянець в кучеря дерев, золотиста стерня на полях нагадують, що осінь не за горами. Відступає густий ліс кукурудзи, звільняючи місця для озимих культур. На-

став час осінньої сівби. З цікавістю розкриваємо зведення по Рівнянському району. Але що це? Лише шість колгоспів почали сівбу. Чому ж інші не сіють? З таким запитанням ми звернулися до секретаря райкому ЛКСМУ.

— Є люди, які спеціально за це відповідають. От ви у них і питаєте. А у нас інших справ вистачає, — відповів В. Доліняк.

Діставши таку вичерпну відповідь, вирішуємо познайомитися з станом справ безпосередньо на місці, у колгоспах.

Колгосп «Рассвет». Ми в тракторній бригаді. Це господарство Василя Матвійовича Заніздри. Любий він у всьому порядок. Відремонтовані, готові до сівби стоять сівалки. В повному порядку трактори Альтація Заніздри, Петра Яшенка, Миколи Левченка, Григорія Заніздри. Хлопці ведуть осінню оранку.

— У нас все в порядку, — говорить Микола Левченко. — Бачите, сівалки стоять і тільки команди чекають.

Чому не починаємо сівбу? — перепитує голова колгоспу І. А. Пархомчук. — Площі немає, зерна немає. Це залежить не від нас.

От сидимо й чекаємо. А площі немає, бо кукурудзу ще не зібрали. До першого вересня закінчимо.

Розмова з агрономом А. П. Романовим вносить деяку ясність.

— Ні, зерно у нас є. Тільки не на всю площу, а на половину. 300 центнерів перешли вже, решта — з минулорічного врожаю. Зерно — перший сорт, — додає він задоволено.

— А який процент схожості? —

— Процент схожості? Немає процента.

— Як так немає? Ви що ж, не здавали зерно на аналіз?

— Здавали, — відповідає Романов. — Та ось щось відповіді довго не чути.

Цікавимося у агронома, як ідуть справи з оранкою. Із запланованих під оранку 1200 гектарів зорано лише 490. А на площі в 650 гектарів ще потрібно збирати кукурудзу.

А поки що сівалки чекають. Чекають вони і в колгоспі імені Орджонікідзе. Ремонту чекають. А земля чекає тракторів. З 670 гектарів зорано лише 300. Механізатори цього колгоспу справедливо скаржаться на Рівнянську РТС.

— Ну, ви погляньте самі, — у розпачі говорять молоденький тракторист, пораноючись біля застиглого трактора, — два дні, як прийшов з РТС, а вже знову стоїть.

— Хіба тільки в тебе так? — кидає інший.

— Е, хлопці, не кепкуйте, — сміється тракторист Григорій Чорнуха, — буває, що й цілих три дні після ремонту трактор працює.

Людей зовсім немає на ремонті, — скаржиться заступник бригадира тракторної бригади Іван Левчицький.

Є серед механізаторів комсомольці — хороші, працюють хлопці, які охоче допоможуть рідному колгоспові. Тільки немає кому організувати їх. Провести б комсомольські збори, обговорити питання про підготовку до сівби. А провести збори пора, останні ще взимку були. Та, видно, секретар комсомольської організації Альвіна Євпак не дуже любить проявляти ініціативу. А вказівки немає.

Поки що ж чекають поля, чекає зерно, чекають сівалки і трактори...

В. КРИПАК, секретар комсомольської організації колгоспу «Рассвет».

О. ГРОМКО, обліковець тракторної бригади колгоспу «Рассвет».

Д. ЧОРНУХА, причіплювач колгоспу імені Орджонікідзе.

Г. ЧОРНУХА, тракторист колгоспу імені Орджонікідзе.

Н. БЕРЕЗОВСЬКА, спеціор «Молодого комуніста».

ВОДОЙМИЩАМ — КОМСОМОЛЬСЬКЕ ШЕФСТВО

НЕЩОДАВНО у місті Миколаєві відбулася нарада секретарів комітетів комсомолу заводів, фабрик, проектних і науково-дослідних інститутів, яка обговорила питання «Про стан впорядкування, використання і посилення охорони водних ресурсів».

До всіх комсомольців Миколаївської і Кіровоградської областей учасники наради прийняли звернення, яке ми друкуємо нижче.

ЗВЕРНЕННЯ

ДО ВСІХ КОМСОМОЛЬЦІВ І МОЛОДІ МИКОЛАЇВСЬКОЇ ТА КІРОВОГРАДСЬКОЇ ОБЛАСТЕЙ

ЧУДОВА наша Батьківщина, незліченні її багатства. Величезним джерелом матеріальних багатств країни, а також улюбленим місцем відпочинку трудящих є моря, ріки, озера й ставки. Програмою КПРС, прийнятою на XXII з'їзді партії, поряд з другими завданнями, передбачено також дальший благоустрій міст і селищ, в тому числі озеленення і обводнення, а також рішуча боротьба з забрудненням повітря, ґрунту і води.

Багато водоймищ розташовано на території наших областей. Їх пейзаж прикрашають мальовничі ріки — Буг, Свинуха, Інгул й інші.

Але ж водні джерела — не безмежні. Вони будуть більшими й кращими, якщо люди турботливіше ставитимуться до них, оберігатимуть від висихання і забруднення. На жаль, ще ряд підприємств, виробництв і комунальних господарств забруднюють Південний Буг, Інгул й інші ріки великою кількістю нечистот.

Так, лише по наших областях щорічно в ріки вливається понад 130 кубометрів різних брудних стоків.

З вини деяких господарників відпу-

щені урядом кошти на будівництво очисних споруд зовсім не використовуються.

Поряд із очисними спорудами велике значення надається і зеленню насаджень, які оберігають ґрунт від ерозії, а водоймища — від висихання.

Взявши під свій контроль будівництво очисних споруд та активно включившись в озеленення прибережних ділянок, комсомольці могли б зробити надзвичайно корисну справу. Ми, представники Миколаївської та Кіровоградської областей, обмінявшись думками з питань боротьби за поліпшення санітарного стану наших водоймищ, вважаємо за необхідне звернутися до всіх комсомольців і молоді наших областей із закликом активно включитися у цю важливу роботу.

Комсомольці і молоді! Створюйте загоны і пости «Комсомольського прожектора» на підприємствах і будовах, беріть під повсякденний і неослабний контроль будівництво очисних споруд, активно включайтеся в роботи по озелененню!

Збережемо нашу чудову природу і примножимо її багатства для майбутніх поколінь.

.....

ПЛЕНУМ РАЙКОМУ В КОЛГОСПІ

Жданова Рівнянського району Сюди з'їхали члени райкому ЛКСМУ, вожаки первинних комсомольських організацій, передовики виробництва, культосвітні працівники.

Юнаки і дівчата зібралися тут на пленум райкому комсомолу, щоб обговорити завдання, які стоять перед молоддю району у зв'язку з рішеннями II пленуму ЦК ЛКСМ України та III пленуму обкому комсомолу, і водночас на досвіді роботи комсомольської організації артілі імені Жданова переконатися, як краще згуртувати молодь на найвідповідальніших ділянках колгоспного виробництва.

Звітує секретар райкому ЛКСМУ т. Доліняк. Район домігся певних виробничих успіхів, і в цьому не мала заслуга первинних комсомольських організацій. Доповідач відзначає хорошу роботу сімнадцяти комсомольсько-молодіжних ферм. Тваринники колгоспів «Родина», «Рассвет», імені Котовського, імені Жданова на доїли за 7 місяців цього року по 1500—2000 літрів молока від кожної корови. По 12 поросят від кожної свиноматки своєї групи одержали молоді свинарки Марія Коновальчук з колгоспу імені Орджонікідзе, Віра Долгополова з артілі імені Жданова.

За порівняно низькі трудові показники в громадському господарстві були піддані гострій критиці комсомольські організації колгоспів «Україна» та імені Леніна. І даремно вожаки молоді цих артілей Л. Шербина і М. Куліш у виступах шукали виправдань. Пленум зажадав від них, щоб вони, не гаючи часу, забезпечили авангардну роль членів ВЛКСМ в артільному виробництві, розгорнули дійове соціалістичне змагання серед молодих тваринників.

Первинні організації колгоспів імені Суворова, «Молода гвардія», імені Жданова та ін. в ці дні спрямували всі свої зусилля на заготовку кукурудзяного силосу. Але, як відзначалося на пленумі, в деяких колгоспах другі жнива проходять мляво, бо не створено справді бойових комсомольсько-молодіжних бригад по силосуванню. Це, зокрема, стосується колгоспів імені Карла Маркса та імені ХХІІ з'їзду КПРС.

Учасники пленуму побували у полі, біля траншей артілі імені Жданова, де поділились досвідом робіт на силосуванні.

Ю. ЦЕЛИХ,
комсорг обкому ЛКСМУ при Новоукраїнському територіальному виробничому колгоспно-радгоспному управлінні.

В цей день з самого ранку, як ніколи, було гомінко на центральній садибі колгоспу ім. Жданова.

Знання — твої компас у житті

До ШКОЛИ робітничої молоді токаря Микола Новиченко вступив чотири роки тому. А цього літа разом з іншими 108 випускниками одержав атестат зрілості.

— Досвідченим фахівцем, активістом, гордістю підприємства став за ці роки Микола, — сказав на шкільному випускному вечорі заступник секретаря парткому заводу «Сільгоспдеталь» т. Олексієв, вручаючи молодому токарю цінний подарунок. А директор підприємства О. П. Гринчук додав:

— Та й інші теж молоді, недарма премійовано багатьох випускників. В наступному навчальному році вчитиметься вся наша молоді, яка не має середньої освіти. Інакше не можна, адже колектив заводу ба-

Школа спирається НА ДРУЖНЮ ПІДТРИМКУ

реться за знання комуністичного...

Слово керівників підприємства не повисло в повітрі. Разом з педагогами за складання перспективного плану навчання молоді записали представники партійної і комсомольської організації заводу. Про вечірню школу писала не оаз багатовиражжя «За комуністичну працю», завком комсомолу виніс це питання на розширене засідання, де вступникам були вручені комсомольські путівки на навчання. І ось наслідки: більш як півтори сотні молодих виробничників навчатиметься нині у ШРМ № 4.

Безумовно, найпереконливішою агітацією завжди є

особистий приклад. Володимир Мороз, секретар комсомольської організації міського побутового комбінату, в цьому році успішно закінчив вечірню школу і одразу подав документи до політехнічного інституту, не позано склав вступні екзамени. Хіба ж не послухавши його поради? 10 молодих робітників комбінату прийшли в школу на місце Володимира. Не випадково й те, що з деревообробного цеху заводу «Червона зірка» на вечірнє навчання оформились чимало молоді. Начальник цього цеху т. Захаренков виступив на зборах, переконливо розповідав, як сам навчався в вечірній школі, а потім, одержавши атестат зрілості, заочно закінчив інститут.

хунок робітничої молоді. З 320 вступників абсолютна більшість — люди продуктивної праці.

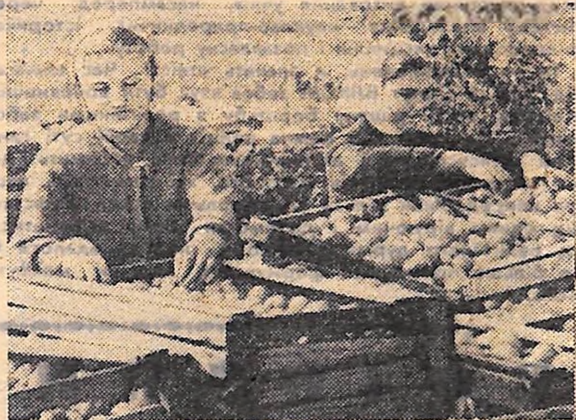
Набуде поширення залікова система, якою вже торік користувались викладачі фізики і математики тт. Дорога і Путря. Очевидно, виправдає себе очно-заочна форма навчання, коли учень з провідних предметів відвідує уроки, а решту опановує в порядку індивідуальної роботи в позаурочний час. Застосуємо здвоєні уроки, підготовку рефератів з професійно-базисного учням матеріалу. Зараз готуємо навчально-технічну конференцію на тему «Учніська молоді і технічний прогрес».

Важко переоцінити роль базових підприємств, коли йдеться про підвищення професійної кваліфікації учнів. Цього року, зважаючи на потреби заводу «Сільгоспдеталь», вечірника вивчатимуть сільськогосподарське машинознавство. Запроваджуються також популярні серед молоді автосправа, крій та шиття. Розроблено заходи по наданню спеціальної допомоги учням-раціоналізаторам з боку вчителів. Ми вже знайшли спільну мову з БРИЗ'ами підприємств.

Чим складніші завдання ставить перед собою педагогічний колектив, тим кращою повинна бути навчально-матеріальна база. Школа придбала кіно і фотоапаратуру, магнітофон, багато приладів.

Але, якщо говорити відверто, ця база це не відповідає вимогам. Для занять не вистачає приміщень, зокрема для змішаних класів, і це найскладніша проблема. З потрібних 16 є лише 13 класних кімнат. Конче необхідно міському комсомолу провести масовий рейд по виявленню в установах вільних у вечірній час приміщень. Їх можна використати для змішаних класів.

К. ЛІВШИЦЬ,
директор школи робітничої молоді № 4.
м. Кіровоград.

Добре вродила городина в колгоспі «Правда» Знамянського району. Одинокі тільки помідори збирають тут близько двохсот центнерів з кожного гектара. Дівчата Ольга Нельга і Галія Волкова ледве встигають відправити ящики з червоними плодами.
На знімку: О. НЕЛЬГА і Г. ВОЛКОВА.
Фото І. НАЗАРАТІЯ.

ХУЛІГАНІВ І ДАРМОЇДАМ

ВІН БУВ звичайним сімнадцятирічним хлопцем. Як і десятки тисяч його однолітків, Анатолій Верієнко мріяв про далекі подорожі, про нові відкриття. Комсомолец був переконаний, що ці бажання колись обов'язково здійсняться. А поки що він захоплювався футболом, читав, готувався до трудової діяльності і з хвилюючим нетерпінням чекав приходу першого кошана.

Хтозна, можливо, в недалекому минулому колишній хлопець із Знамянки прокляв би першу борозну на цілинному шляху до Місяця. Але всі ці мрії і сподівання ніколи не здійсняться. Першого травня 1962 року Анатолія вже не було в живих. Він трагічно загинув від ножа хулігана Прохорова.

Хуліган! Це він завжди нам працювати, спокійно відпочивати, жити. Зараз, коли моральний кодекс будівника комунізму стає нормою поведінки трудящих, треба бути особливо нещадними до тих, хто злісно нехтує радянські закони, хто посягає на життя наших людей. М. С. Хрущов в промові на XIV з'їзді ВЛКСМ образно порівняв злодіїв, хуліганів і п'яниць з іржею на чистій поверхні металу. «...Кожен металіст знає, — підкреслював Микита Сергійович, — як іржа псує метал, виводить з ладу машини. На металі не можна мати ржавих плям, а якщо з'являться навіть маленька пляма, значить і точність роботи машин буде втрачена».

ЗА ОСТАННІЙ час в нашій області дещо зменшилась кількість хуліганських проявів. Зокрема, це стосується Гайворонського, Добровеличківського, Знамянського, Долинського районів і Кіровограда. Однак, факти хуліганства все ще не поодинокі. Так, в Олександрії в першому півріччі 1962 року почастишали випадки особливо небезпечних злочинів. Буйним чортополохом процвітають прояви хуліганства серед робітників шахти № 2—3, будівельного управління № 3, авторемонтного і механічного заводів. Тільки з числа працівників шахти № 2—3 (начальник т. Дудник) за вчинення тяжких злочинів притягнуто до карної відповідальності шість чоловіків. Але адміністрація підприємства, профспілка і комсомольська організації нічого не роблять для поліпшення політико-виховної роботи в колективі. На шахткому поведінка правопорушників обговорюється лише з тією метою, щоб просити суд про передачу їх на поруки. Більше того, на підприємстві навіть є «штатний» громадський захисник т. Чернишов, який виступає майже по всіх карних справах у відношенні робітників шахти і просить передати їх на поруки. Це звучить парадоксально, але Чернишов вимагав залишити на волі злісного хулігана Живанова, який в минулому тричі був судимий (в тому числі і за розбійний напад), а також небезпечних злочинців Лотова, Галушку та інших.

Однією з головних причин всіх антигромадських вчинків є пияцтво. За прикладами не треба далеко ходити. В ідальні Олександрійського механічного заводу кожного дня продається кілька бочок вина. П'ють його під час обідньої перерви не тільки склянками, а й пивними квартами. Одинадцятього липня в ідальні відбулась чергова масова п'янка. Під впливом алкоголю робітник ливарного цеху Репенко наніс своєму товаришу Слоною сильний удар в живіт, який викликав у останнього розрив кишечника.

Виникає питання: чим займається комсомольська організація цього підприємства, чому вона спокійно проходить повз такі ганебні факти? Можна з певністю ска-

нещадну відсіч

зати, що комітет комсомолу механічного заводу і його секретар В. Хазан повністю занедбали виховну роботу серед молоді, не цікавляться, де вона проводить свій вільний час. А хто ж повинен потурбуватися про те, щоб залучити кожну молодшу людину до громадської діяльності, в гуртки художньої самодіяльності, прищепити їй любов до мистецтва, спорту?

Навіть найдрібніший факт аморальної поведінки юнака або дівчини заслуговує суворого засудження. На жаль, окремі наші комсомольські секретарі надзвичайно рідко обговорюють ганебні вчинки членів своїх організацій на загальних зборах колективу, не використовують для «лікування» правопорушників такі дійові засоби, як вплив громадськості, сатиру, стінну пресу, радіо. Це злочинна інертність. Саме такою інертністю Устинівського райкому комсомолу (секретар В. Дівін), небажанням займатися ідеологічною роботою серед молоді можна пояснити той факт, що тільки за минулий рік і за шість місяців цього року до адміністративної відповідальності за дрібне хуліганство притягнуто 52 комсомольці району.

Подібний захід потрібно зробити і комсомольським активістам кіровоградських заводів «Червона зірка» і «Сільгоспдеталь».

ПРАКТИКА показує, що серед тих, хто потрапляє на лаву підсудних, близько двадцяти процентів ніде не працюють. Ось чому однією з форм діяльності комсомолу по запобіганню злочинності є боротьба з дармоїдами. Потрібно відзначити, що в першому півріччі 1962 року в області знизилась активність комісії по виявленню паразитичних елементів. Комсомольці ще не знайшли дійового контакту з місцевими Радами депутатів трудящих, з відділами міліції, слабо допомагають їм. Вкрай незадовільно борються з нетрудовими елементами в Знамянському, Ульяновському, Олександрійському районах. Наші комсомольські організації ще подекуди формально, байдуже займаються питанням трудовлаштування молоді. Зокрема, це має місце в Петрівському, Хмельському і Кіровоградському районах.

Хулігани, п'яниці, дармоїди живуть серед нас. Ми зустрічаємо їх на вулицях, в парках, кіно, але інколи... робимо вигляд, що не знаємо їх. Це байдужість. А байдужість і злочин завжди поряд. Ось лише один приклад. Робітник Кіровоградського приміського радгоспу «Зоря» О. Ігнатов ввечері прийшов у другий відділок господарства, там почав приставати до вісімнадцятирічної дівчини Н., бив її. Коли Н. пішла на роботу (вона працює скотарем), він, погрожуючи ножом, роздягнув її в полі. І все це відбувалось на очах робітників радгоспу, які не стали на захист дівчини.

Хуліганство і дармоїдство — наші вороги. В боротьбі з ними не може бути байдужих. Комсомолец, дружинник і недружинник, юнак і дівчина, встань на дорозі тих, хто заважає нам спокійно трудитися і весело відпочивати! Хай горить земля під ногами хуліганів, п'яниць і дармоїдів! Всім нам треба пам'ятати слова В. І. Леніна: «Тільки громадський контроль за шахрами, дармоїдами і хуліганіями може перемогти цей пережиток проклятого капіталістичного суспільства».

В НОМЕРІ нашої газети за 10 серпня була надрукована кореспонденція «Бездушність». В ній йшлося про те, що через байдужість диспетчера станції швидкої допомоги т. Шестакової і лікаря-невропатолога обласної лікарні т. Гаврилюка померла молода жінка Людмила Артишко.

Редакція одержала від завідувачої обласним відділом охорони здоров'я т. Даценків відповідь, в якій повідомляється: «Факти, викладені в матеріалі «Бездушність» при детальній перевірці повністю підтвердились. На загальних зборах в обласній лікарні і станції швидкої медичної допомоги дії лікарів тт. Гаврилюка, Мартинової і диспетчера т. Шестакової піддані гострій критиці».

Наказом по Кіровоградському міському відділу охорони здоров'я т. Шестакова звільнена з посади диспетчера і переведена на рядову роботу виїзного фельдшера. Рішенням партійних зборів установи її оголошено сувору догану.

Головлікаря станції швидкої допомоги т. Богопольській вказано, а лікар т. Мартинова попереджена.

Наказом по обласному відділу охорони здоров'я головному лікарю обласної лікарні т. Подворному запропоновано лікаря-невропатолога т. Гаврилюка за грубість до хворих і бездушне ставлення до Л. Артишко з роботи звільнити.

Обласний відділ охорони здоров'я вважає, що подібний факт мав місце через послаблення контролю керівників міського відділу охорони здоров'я і обласної лікарні за діяльністю підлеглих їм лікарів, а також за недостатньою виховної роботи серед цих колективів.

Для неповторення надалі таких випадків обласний відділ охорони здоров'я зажадав від головних лікарів лікувально-профілактичних установ посилювати виховну роботу серед медичного персоналу і обговорити з колективами медпрацівників кореспонденцію «Бездушність».

Аналогічні відповіді редакція одержала від завідувачої міським відділом охорони здоров'я т. Мойсєєвої і головного лікаря обласної лікарні т. Подворного.

1. Був даний наказ...

Для кожного з них це був звичайний день війни. Правда, сьогодні вони не ходили в бій. До вечора ще залишалося кілька годин і все могло трапитись. Всі розуміли, що гаятись з наступом на Миколаїв не можна: кожен день, кожна година — це сотні юнаків і дівчат, вигнаних у фашистське рабство, це зірвані заводи і школи, загибель ні в чом не винних людей.

Моряки рвалися на бій, хоч лиш учора вийшли з нього. Але військова дисципліна — закон. Наказано відпочивати — значить відпочивати.

Батальйон розташувався в селі Богоявленському. Хлопці спочивали просто неба. Вони виспали на схил до Південного Бугу. Хоч балки і яри були ще за метрами сивом, подекуди горби вже просохли, і тут можна було сісти чи лягти.

— Море близько.
— Рукою подати.

— Чує море! — гомоніли хлопці.

Вони витягували шиї і, солодко заплющивши очі, вдихали терпкий південний вітерець, аби вловити ті близькі їм пахощі моря.

— Море... А там і наш Севастополь.

Коло Івана рипнула гармошка. Веселий білобрисий сибіряк почав наспівувати. На звуки трьохрядки підійшли моряки. І попливла розлогим берегом матроська пісня:

Прощай, дорогая Маруся,
Вот скоро возьмем Севастополь
Родной —

К тебе, дорогая, вернусь я...

— Эй, Іван, зачем не поешь? — гукнув на замріяного Івана Індика Хайрудинов.

— Співаю, Акрен!

Киргиз засміявся, почувши серед інших голосів густий бас старшини другої статті. Потім гармошка виводила нові мелодії.

Іван замріявся і непомітно для себе почав стежити за мурашкою, яка прухала в нижніх паростках трав, що своїми голками устелили толоку поміж обпаленими воронками.

Іван поглянув довкола. Дівчат і хлопців з гармошкою вже не було. Моряки, що залишилися, курили, задумливо слідкували за широкою рікою, перемінтовували рани. Старшина ліг горілиць, підклавши руку під голову. Перед очима — глибоке і бездонне небо. І коли б не чути було канонади та не дивитися іноді земля, можна було б подумати, що й війни ніякої ніде немає.

Вже тиждень ходить Іван Індик в якійсь задумі. Почув у зведенні Радяського Інформбюро про те, що визволе-

но Витязівку, районний центр Кіровоградської області, його рідне село. Відразу ж і написав листа додому. Сьомий день чекає — не дочекається відповіді. Немає її немає. Чому? Брати Михайло, Остап, Олексій, Костя на фронті. А як мати, батько? Ліда? Скільки ж бо їй тепер?.. Вісімнадцятий. Дівка вже на виданні.

Іван силкується і не може уявити сестру дорослою. Ось вона безтурботна школярка з хвостиками-кісками. Часто прибігала до нього на млин, просила показати комсомольського квитка... Може, вже там і немає нікого, а хати над ставком і сліду не лишилося. Іван гонить цю думку геть.

— Ти що, все мрієш? — приліг поруч старшина другої статті Кирило Бочкович.

— Домівка вже близько, Киришо. Кілометрів 140 звідси. Тиждень тому звільнили. Заскочити туди б на часину, хоч би провідати, чи є хто... Звільнилоось Миколаїв — попросуся у командира...

— Так... А я думав за коханою засумував. Весна ж на дворі, — посміхається Кирило.

— І за нею теж.

— Гарненька?

Іван дістав з кишені фото, поглянув на нього сам, а потім передав товаришеві.

— Вродлива, — сказав Бочкович і важко зітхнув.

Помовчали хвилину. Кожен думав про своє.

— Вона наречена моя. Шура Вітковська. До служби якось і не помічав її. Дівча та й годі. В березні сорок періоду прийжджав у відпустку. Побачив її розквітлу, пишноволосу... і закохався. Хороша дівчина. Уже потім в листах домовилися побратися восени. Якраз закінчувався мій строк служби у флоті. Скільки листів вона писала. І які! Завжди їх бережу при собі... А в червні обірвався наш зв'язок... Чи жина, чи пам'ятає?..

— Що ж думаєш робити після війни?

— Одружуся. Знову піду мотористом на млин. Або краще сяду на трактора. Вчтисся буду. Скоріше б цю гадюку розчавити. Тоді все простіше буде. Приїдеш до мене в гості, Киришо? Побачиш нашу Витязівку...

— Старшина другої статті Індик, до командира! — гукнув вістовий.

Іван підхопився.

Сонце виткнулось з-за коплатої хмарки і звернуло на захід. Південний Буг ніс свої хвилі з крижаними десь аж до моря. Було 25 березня 1944 року.

2. „Виконуємо завдання“

ІВАН слухає і відчуває, як вкарбовуються в його пам'ять і єство слова майора Катанова:

— Товариші моряки! Кращих з кращих ми скликали сюди. Командування поставило перед нами завдання особливого ваги. Треба пробратись і захопити плацдарм в окупованому Миколаєві. Десант повинен зосередити на собі вогонь ворога і полегшити наступ наших частин. Зрозумійте всю трудність і важливість завдання... Командиром загону призначено старшого лейтенанта Ольшанського. Десант повинен бути в місті сьогодні вночі...

В невеликому приміщенні стояли, виступившись, моряки, офісери. Вони готові були виконати будь-яке завдання командування, партії, Батьківщини.

— Я клянусь виконати завдання, не шкодуючи крові і життя! — чує Індик дзвінкий голос киргиза Хайрудинова.

— Клянусь! — якийсь внутрішній поштовх примусив Івана теж сказати це слово.

— Клянусь! — повторив матрос Іван Демет'єв.

— Клянусь! — підхопив Медведєв.

67 моряків всі, як один, дали тоді урочисту клятву.

...Спішно почали готуватися в нелегку путь. Було вирішено пробратись в Ми-

колаїв Південним Бугом. Розшукали в селі сім старих рибальських човнів. Почали їх ладнати. Індик запропонував менше брати провіанту, а взяти більше зброї та боеприпасів.

— Не на весілля ж ідемо.

У вечірні сутінках сім вшерт завантажених човнів відійшли від берега і розтанули в пітьмі. Попереду — п'ятнадцять кілометрів шляху. Темрява непроглядна. В небо шоразу злітають освітлювальні ракети, і всі, пригнувшись, замірають. Коли світло згасає, стає ще темніше. Зате ракети допомагають морякам триматись вкупі посеред ріки.

Проти течії важко гребти і хлопці все сильніше налягають на весла. Хочеться курити. Не можна. Вітер дужчає.

Біля Миколаєва ріка робить вигин. Сильний зустрічний вітер і течія відносили човни назад. Розгулялася висока хвиля. Човни заливало, протікали днища. Мокрий одяг вже не захищав від пронизливого вітру. Зігріло веслування.

— Тримайся, хлопці! Тримайся, моряки! — тихо підбадьорював Іван і все сильніше веслував.

...О 21 годині 55 хвилин до майора Катанова вбіг розгублений радист і простяг радіограму. «Неможливо йти,

заливає човни. Йти неможливо, тоне-мо».

— Це все?

— Радія замовкла, — доповів радист. ...— Кий передавати, вихлюпує воду! — тихо, але суворо наказав Івану Говорухіну старшина другої статті Індик. — Ми будемо в Миколаєві. За всяку ціну...

Радист згорнув радію і вправно почав вихлюпувати безкозиркою воду.

О 2 годині 08 хвилин Іван Говорухін передав у село Богоявленське: «Виконуємо завдання».

На цей час загін під командуванням старшого лейтенанта кавалера ордена Олександра Невського Костянтина Ольшанського непоміченим пройшов ворота торгового порту і висадився на берег. Безшумно було знято трьох вартових. Човни потоплено. Розвідка доповіла, що шлях попереду вільний. Десантники зі зброєю напоготові рушили в місто, темне і грізне.

Нечутно підійшли до контори порту. Начальник штабу Григорій Волошко відкрив двері, переступив поріг. В кімнатах пусто.

Десант зайняв кругову оборону в приміщеннях, прилеглих до елеватора: в конторі елеватора, конторі порту і в одному зі складів.

3. Перший день

ГІТЛЕРІВЦІ, що засіли в Миколаєві, не відчували небезпеки. А в нічному місті вже була жменька відважних воїнів.

67 смільців добре розуміли своє становище. В трьох прилеглих до елеватора приміщеннях гарячково йшли приготування до бою. Десантники оглядали зброю, розбирали боеприпаси. Біля одного з ящиків примостився старшина другої статті Іван Індик. Його велика рука міцно тримає хімічний олівець і твердо виводить на папері:

«Я, вихованець Ленінського комсомолу, клянусь тобі, любима Батьківщино, що наказ командування виконаю з честю, не шкодуючи сил і життя. Перемога буде за нами!»

За кілька кроків від нього за стіною інший десантник Володимир Кіпенко пише заяву про вступ у партію. На папір лягають слова: «Я хочу бити ворога, як б'ють його більшовики».

Ще одна радіограма летить в Богояленське:

«Ми, бійці і офісери, моряки загону товариша Ольшанського, клянемося перед Батьківщиною, що завдання, поставлене перед нами, будемо виконувати до останньої краплі крові, не шкодуючи життя».

Підписав весь особовий склад...

Івану Індик з групою автоматників наказано зайняти оборону в підвалі складу.

Поволі розвиднялося. Іван бачить крізь амбразуру, як із темного громаддя все чіткіше вимальовується, будинки, дерева, тротуар. Вулиця порожня. Хвилинки напруженого чекання здаються вічністю. Костянтин Ольшанський ще раз обходить десантників.

Десь о дев'ятій ранку на вулиці з'явилися два гітлерівці, що їхали танкеткою. Коли вони зупинилися біля будинку і почали вантажити якісь ящики, хтось з десантників дав коротку чергу. Один німець упав, інший якусь мить стояв зляканий і розгублений, а потім, сильно припадаючи на праву ногу, сховався за рогом.

— Ну, братці, готуйтеся... Зараз почнеться.

Іван зручніше вмовстився біля вікна. І, справді, через кілька хвилин до елеватора прямували десятки фашистів. Вони бойовничо погрожували зброєю і горілиць:

— Рус, здавайся!

— Капут, рус!

— Зараз буде вам капут, — озвався сусід Івана і вилаявся.

Вороги розраховували, напевно, що стріляв якийсь підпільник. Останнім часом так бувало часто. Вони прилускали, навіть, що в місто проникла радянська розвідка, і аж ніяк не чекали тут добре

озброєного загону. Шквальний вогонь автоматників одразу посяв замішання в стані ворога. Куди поділася його бойовничість! А коли хтось з десантників метнув гранату, і гітлерівці помітили, як майнула в вікні контори елеватора полосата матроська тільняшка — паніка охопила всіх. Залишаючи на площі солдатів, що корчилися в передсмертних судорогах, фашисти кинулись навіткача.

Та це був тільки початок.

Гітлерівці кинули на десант батальйон до збів озброєної піхоти. «Вогонь!» Десантники густо полнають ворожі ряди свинцевим дощем. Іван бере на приціл офіцера і той снопом падає на землю.

— Ось тобі, гадине, українська ковбаса і сало! Тепер на тім світі попануєш, паскудо!

Шквальний вогонь ще раз відкидає ворога назад.

Хвилина перепочинок. Ствол автомата розпечений до червоного. Іван курить, жадібно ковтає дим. Всі бачать, як вдаль, за площею, на якій вже більше сотні фашистських трупів, вороги розвертають до бою батарею 75-міліметрових гармат.

Перший залп сколихнув повітря. Другий залп... Третій... Скрутно доводиться морякам. Розлючені невдачами, гітлерівці б'ють прямою наводкою з відстані 200—300 метрів по засідках десантників. Снаряди рвуться в приміщеннях. Перші зойки поранених...

— Тримайтесь, братці! Кріпійсь, моряки! — кризь дим і пил гукє Іван.

Після артпідготовки фашисти знову кинули в атаку батальйон піхоти. Та гарматний вогонь не зламав опір десантників. Атака знову була відкинута.

Герої-чорноморці виконували свою клятву. Стояли на смерті. З новою лютью зачавкали німецькі гармати. Ворог кидє в бій все нові й нові сили.

Поранений Голєнов продовжував жбурляти на голови фашистів гранати. Вибухом снаряда привалило Медведєва. Іван кинувся відкопувати товариша. Той був ще живий.

— Ми ще повоюємо... — прошепотів Медведєв. Він потис Індик руку і нелюдськими зусиллями з розтрощеними ногами поповз до амбразури. І знову «заговорив» його кулемет.

В приміщенні заскакали червоні янички. Ідкий дим роз'їдає очі. Нічим дихати. Тліє одяг. Гітлерівці вирішили зломити волю десантників вогнеметами, вккурити їх димовими шашками... Злачється, кінець. Ні. Витримати, вистояти! Треба! Треба!!!

Іван Говорухін посилав радіограму в штаб. Він просить направити вогонь радянської артилерії на себе, на розташування загону десантників.

За кілька хвилин все потопє в громовому гулі.

4. Комсомольські збори

НАД містом похмура ніч. Десь годині о першій комсорг Михайло Мєвш скликав всіх, хто залишився, на комсомольські збори. Бочкович і Демет'єв підправилися до центрального будинку. Повзуть. Що не рух — уламки стін, мертві тіла товаришів. Від запаху пороху, крові і ідокого диму стає моторошно.

Збори. Рішення лаконічно коротке: «Всім залишити по одній гранаті. Живими в полог не здаватись. Рішення обов'язкове для кожного комсомольця». Знову світанок. Знову шалений бій. З нечуваною відвагою, мужністю відб'я-

вають десантники одну атаку за іншою. Все впевненіше заявляє про себе радянська артилерія. В іншому кінці міста гуркочуть вибухи. То нагадують про себе підпільники.

Стікаючи кров'ю, стоїть на бойовому посту Іван Індик. Ніколи не втрачав рани. Все нові і нові уламки металу впиваються в його богатырське тіло. Упав

(Закінчення на 4-й стор.).

ОДИН З 67 БОГАТИРІВ

(Закінчення).

всім тілом на каменет. Він б'є туан, де найбільше ворогія.

Тверезо і холодно править думка: «Не втрачати свідомість... Головне, не втрачати свідомість». Кулемет змовк. «Переварюється... Новий стрічку», — диктує пам'ять.

Бесмяло падає зупа і судорожно шукає стрічку. Щось шарпнуло і понесло Івана десь далеко-далеко... Він — хлопчик, і чомусь біжить гнучкою стежкою. Він один серед безкрайого лану золотавої осені. Щедро палають малі нми сонця. Іван чує, як десь далеко жує зозуля: ку-ку... ку-ку... ку-ку...

Кулемет вторить зозулі.

А живі продовжують мстити за мертвих. Підійти до руйн ворог не може.

Вісімнадцять ватак відбили десантників. Більше 700 фашистських солдатів і офіцерів трупами лягли на площі біля елеватора.

В нерівному бою, що тривав вже другу добу, вони за одних падали богатырі землі радянської. Пізно ввечері ті, що залишилися, зібралися в одне

місце, гтові вранці продовжувати виконання наказу командування, виконання своєї клятви до кінця.

На світанку 28 березня 1944 року батальйон майора Катанова разом з іншими частинами Радянської Армії визволив Миколаїв.

Назустріч воїнам з курних руйн вийшли 12 десантників. Закривавлені, обгорілі, знесилені, вони вели під руки своїх поранених товаришів. Майор не відразу впізнав Бочковича, Медведева, Шпака, Лисичина... Не знайшов Катанов серед живих Ольшанського, Головльова, Гідлика...

Так і залишилися в польовій сумі командир батальйону три листи, адресовані Івану Індіку. В одному брат Григорій повідомляв про загибель їх брата Костянтина. В іншому — внізкий уклін синові слади батьки з Витязівки. А третій лист був написаний красивим дівочим почерком...

На мітингу з нагоди визволення Миколаєва майор Катанов від імені моряків дав клятву жорстоко помститися за загиблих.

5. В Миколаєві

УКАЗОМ Президії Верховної Ради Союзу РСР старшині другої статті Івану Степановичу Індіку посмертно присвоєно звання Героя Радянського Союзу. Як найдорожчу реліквію береже Пелагея Трохимівна Золоту Зірку. Це все, що залишилося в неї від улюбленого сина. Семеро народила вона, семеро виходила, вигодувала, вивела в люди. Трьох забрала війна. І за кожним шемить, нне душа. Немає більше в матері Івана, Остапа і Кості, склади сини голони за рідний край. Ні один не зганьбив її добре ім'я. Спасибі, рідна Пелагіє Трохимівно, за синів. Справжніми людьми ви їх вистовітали!

А по її зморшкуватому обличчю котяться сльози-росянки.

Два роки тому прийшла Пелагея Трохимівна в Миколаїв до дочки Лідії. Поселилися тут на Широкій Балці і живуть в мирі і злагоді.

Пелагея Трохимівна часто приходить сюди, на вулицю Радянську. В сквері — поруч з пам'ятником десантникам могла героїв. Тут похований її син.

...Веселою, стоголосою симфонією буяла весна в Миколаєві. Я йшов центральною вулицею міста, на повні груди вдихаючи свіже повітря із затоки. Напроти будинку обкому партії заверну в сквер. На високому постаменті застигли відліти в бронзі моряки. Вони

міцно спускають в руках зброю. Гордо пошощається над ними знамено. Золотом сяють слова:

«Вічна слава героям морякам-десантникам, які загинули в боях з німецько-фашистськими загарбниками за звільнення Миколаєва 27 березня 1944 року.

Від тудящих м. Миколаєва. 7 листопада 1946 року».

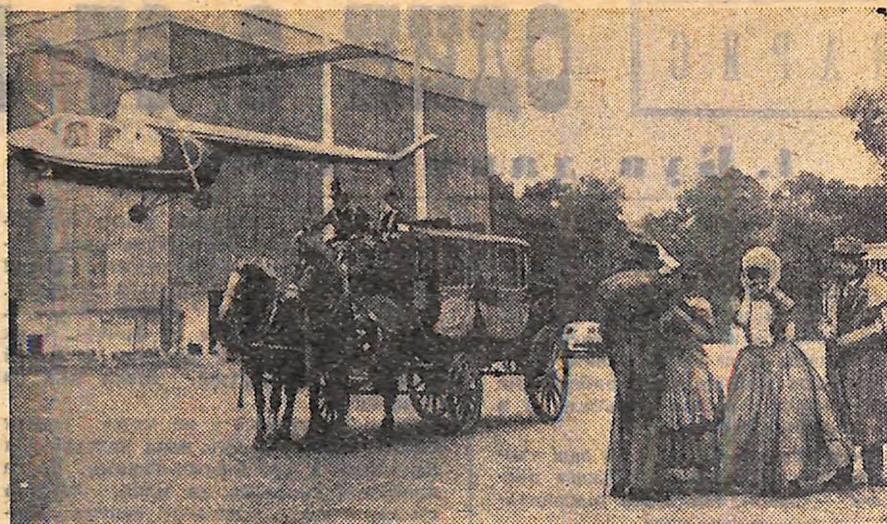
За високою огорожею могила героїв. Зеліч віників і квітів. В сквері граються діти. Вони з галасом тягнуть іграшковий супутник-корабель «Восток». На лавці в глибокій задумі сидить жінка. Про що вона думає? Хочеться запитати її не можу порушити цієї скорботної задуми знайомої людини. А в будинку на розі грає радіола. Сюди доносяться слова пісні:

Жизнь, ты помнишь солдат,
Что погибли тебя защищая?

Оце і все, що хотілося повідати про подвиг 67 богатырів. А скільки було таких боєгерів, скільки безименних героїв! Вони могли б сьогодні вкладали цеглини в будову, могли садити дерева... Але їх немає. Вони загинули. Щоб ми мирно зводили будови, плавили сталь, засівали хлібами ниву...

Віктор ПРОЦЕНКО.

м. Миколаїв — с. Витязівка.

НАПРЯКІНЦІ серпня в Празі відкривається Всесвітня виставка поштових марок. Її лозунг: «За дружбу між народами і за зміцнення миру в усьому світі».

В столиці Чехословацької Соціалістичної Республіки почалася підготовка до виставки. В парку культури і відпочинку, де буде відкрито виставку, експонуються найновіший засіб зв'язку — вертоліт і найстаріший — поштова карета. Тут же «пасажир» в костюмах тридцятих років минулого століття.

Фото ЧТК-ТАРС.

БЕЗ МУЗИКАНТА — НЕМАЄ ДІЛА

БРАСИВИЙ новий бригадний клуб побудували в артілі імені Чкалова. Чому ж тоді так рідко відвідують це вогнище культури молоді колгоспники? Причина дуже проста: тут, крім демонстрування кінофільмів, газет і доміно, нічого немає. Є, правда, гармошка, але грати на ній нема кому.

А без музиканта хіба налагодити діяльність гуртка художньої самодіяльності? — скаржиться завідуючий клубом т. Покрова. — Знає про нашу біду правління колгоспу, проте за три роки навіть нікого не послали в Кіровоград на курси баяністів.

Л. ПОЛІЩУК,

юнкор.
Голованівський район.

Літній день

(Е Г Ю Д)

ПОЛОХЛИВИМ звіртяком підкрадається світанок і стягує з нічного неба волохате покривало. А небо, огинаючись, ще сонно кліпає запізнілими зірками.

Народжується день... Спочатку мерзлякувато щудлиться, потім злякано оглядається на оточуючий світ, що відкривається одразу і об'ємно, і, нарешті, невпевнено опускається на землю, з цікавістю заглядаючи в кожне віконце.

Коли невтомне сонце вхопиться за свою велику справу, щедро віддаючи тепло свого ніколи не застигаючого серця, я разом з Настусею подажу в поле.

Ми лежимо і дивимося у глибоке-глибоке небо... Навколо тихо, здається, жарке сонце приспало все живе; але, якщо дослухатися, можна почути, як різноголосно виспівує літо.

По бездонній синяві неба, ніби застигла крапля воску, пливе хмаринка. Ні, не хмаринка — це парус у безкрайньому морі. Мабуть, йому скучно одному.

А мені — ні. Поруч мене — Настуся. Я бачу її обличчя: на ньому застигла мрійна усмішка, в очах, бездонних, як небо над нами, вмістився увесь світ.

Ми мовчимо. Слова не потрібні зараз. Навколо, як фарфорова чашка, дзвенить літо. І підспівують колоски, схиливши важкі голови, і вторять приглушеним шепотом листочки...

Дрімляве повітря раптом сколихнулось і розсипалось на дрібні скалки від вибуху десь за містом. Настуся злякано пригубилась до моїх грудей...

Там, де одвічно горбилась земля козацькими могилами, виростає великий завод і поруч нього — місто, прекрасне, як моя мрія.

І знов природа застигла, дрімає, злегка заколисується в шпаркому мавеві. І здається, все навколо віділіфровано з діаманту або намальовано напрочуд мистецькою рукою зодчого...

Ось уже сонцю надохучило бродити по небозводу, і воно повільно скодується до обриту, попередньо розцількуюючи його в малиново-багряний колір. Воно щире — це велике, кругооке сонце. І перш, ніж піти до своїх покоїв, воно голубить освіжаючими променями довоколишній світ, ніби потішає: не тужи, я скоро повернуся знов...

Ніби вуглинка у згасаючій ватрі, меркне вечірня зірка. Довго ще буде чути переливчасту мелодію вечора. Дзвінкий голос озветься пісню про кохання, перекреслить небо падаюча зірка, і закохани будуть угадувати по ній свою долю... І вони не помітять, як ніч чарівною птицею вдариться об землю, а натомисть за кілька годин, казковим Іваном-царевичем встане з ясною усмішкою новий день.

м. Кіровоград. Віктор БАРАНЦЕВ.

Редактор П. МАРЧЕНКО.

ВАС ЛЮБИТЬ». Початок о 9 год. вечора.

Кінотеатр «Мир». «НА СЕМІ ВІТРАХ». Початок о 2 та 4 годині дня, 6, 8 та 10 год. вечора.

Кінотеатр «Сивашень». Для дітей «ФЕДЬКО». Початок сеансу о 12 год. дня.

Кінотеатр імені Держинського. «ВІТРЯК». Початок сеансів: о 9 год. 30 хв. ранку, 11 год., 12 год. 30 хв., 2 год., 3 год. 30 хв., 5 год. дня, 6 год. 30 хв., 8 год., 9 год. 30 хв. вечора. На літньому майданчику «ВОНА

В КІНОТЕАТРАХ МІСТА

Кінотеатр імені Держинського.

Позавора на кіровоградському стадіоні спортивного клубу «Зірка» відбулася чергова календарна зустріч з футболом між місцевими динамівцями і командою криворізького «Гірника». Матч закінчився перемогою гостодарів поля з рахунком 1:0.

ритися було відкрито попереджувальний вогонь. Однак західнонімецький військовий літак знову не підкорився. Після цього літак-порушник було збито.

СТУДЕНТИ 90 КРАІН зібралися в ЛЕНІНГРАДІ

У Ленінграді почав свою роботу VII конгрес Міжнародної спілки студентів, на який з'їхалося близько 300 представників молоді з 90 країн світу. Відкриваючи конгрес, президент МСС Іржі Пелікан сказав на велику роль, яку відіграють студенти в усіх міжнародних подіях. Вони активно борються за мир, проти імперіалізму і колоніалізму. І. Пелікан відзначив, що конгрес проходить в знаменний час важливого штурму космосу.

Під бурхливий оплески присутніх було оголошено послання Голови Ради Міністрів СРСР М. С. Хрущова учасникам VII конгресу МСС, який побажав студентам успіху в їх благодійній боротьбі за мир, за загальне і повне розброєння.

ФУТБОЛ

Позавора на кіровоградському стадіоні спортивного клубу «Зірка» відбулася чергова календарна зустріч з футболом між місцевими динамівцями і командою криворізького «Гірника». Матч закінчився перемогою гостодарів поля з рахунком 1:0.

ОГЛЯД повідомлень ТАРС

СОЦІАЛІЗМ І КОМУНІЗМ — НАДІЙНИЙ КОСМОДРОМ ДЛЯ ШТУРМУ ВСЕСВІТУ

НЕБУВАЛИЙ груповий політ до зірочку буквално приголомшив увесь світ. Зарубіжна преса продовжує обговорювати питання: Як могло статися, що в недалекому минулому відсталі аграрна країна могла здійснити такий велетенський стрибок, залишивши далеко позаду себе високо розвинуті капіталістичні держави.

«За сорок років... — підкреслює французький шотландець в есе «Франс нувель», — незважаючи на рани, заподіяні війнами — двома світовими і однією громадянською, лікове відставання було ліквідовано і капіталістичні країни було перевершено». «Ми втратили звання найбільш розвинуті в технічному відношенні країни», — сумно визнає буржуазна газета «Нью-Йорк таймс». «Невесело бути зараз американцем у Москві», — скаржиться на сторінках «Нью-Йорк геральд трибюн» П. Московський кореспондент Д. Міллер. — Всі наші балаки про нові автомобілі, хмарочоси і т. д. порівняно з радянськими космічними кораблями, що літають в тісному отрою навколо Землі, здаються дитячими...» «По суті ніякої космічної гонки немає, — вважає зац англієцький бюлетень «Авріш уоркерс воїс». — Тендер перед нами космічний політ, на чолі якого йде СРСР, а всі інші безнадійно відстають». Як же ті причини, завдяки яким Радянський Союз міг досягти таких чудових результатів? На це запитання з граничною ясністю відповів товариш М. С. Хрущов. «Соціалізм і комунізм, — сказав він, — ось

той надійний космодром, з якого людство штурмує і штурмуватиме простори Всесвіту».

ПЕРЕМОГА ІНДОНЕЗІЙСЬКОГО НАРОДУ

17 СЕРПНЯ стоїмий новий народ «країни трьох тисяч островів», як часто називають Індонезію, відсвяткував 17-річчя незалежності своєї батьківщини, яка три з половиною століття перебувала під владою іноземних загарбників. Своєї слави роковини Республіка Індонезія відзначала в обстановці всезагального сяяння нагоди визволення частини своєї території — Західного Індуну — від колоніального панування. Західний Іран — це західна частина тихоокеанського острова Нова Гвінея, одного з найбільших у світі. Голландський колонізатор довго відмовлявся задовольнити наполегливі вимоги жителів Західного Ірану про возз'єднання з Індонезійською Республікою.

Виступаючи 17 серпня в Джакарті, президент Індонезії Сукарно відзначив, що Індонезія завжди прагнула до мирного розв'язання спору про Західний Іран, але Голландія не відступила на мирній заклик Індонезії. Ось чому, сказав Сукарно, довелося вдаватися до інших засобів. Ми вислали близько двох тисяч добровольців на Західному Ірані, до яких приєднались тисячі Іранців. Цілі райони Західного Ірану було вищено від колоніза-

торії. Це примусило голландців піти на переговори...

Переговори між Голландією і Індонезією в питанні про Західний Іран завершилися 15 серпня підписанням угоди, відповідно до якої Західний Іран буде передано під управління ООН з 1 жовтня цього року, а потім 1 травня 1963 року — під управління Індонезії.

НОВІ ПРОВОКАЦІЇ ПРОТИ НДР

19 серпня на кордоні між Західним Берліном і НДР в районі Фрідріхштрассе фашистські хулігани влаштували низьку провокацію проти пригородників НДР. Вони кидали на територію демократичного Берліна камені і пляшки, вигуквали фашистську ланку. Коли на кордоні з'явився автобус з радянськими солдатами, що їхали на зміну варті біля пам'ятника радянським воїнам у Тіргартені, провокатори вибили каменями шибки в автобусі, а потім намагалися перекинути його.

Провокація була вчинена фашистськими молодчиками і на міській залізничці, яка перебуває під управлінням НДР. На західноберлінській станції Зоненаллеє провокатори підірвали у вагоні поїзда, який там стояв, пластову бомбу. Небезпечній провокації боннських мілітаристів було подяковано край 18 серпня. В цей день реактивний літак західнонімецького бундесверу порушив кордон НДР і на висоті 10.000 метрів загинувся в її політрянний простір в районі Ейзенхау. Щоб перехопити літак-порушник, було послано винищувач, який дав сигнал їти на посадку. Після відмови підко-

ПИСЬМЬ!

м. Кіровоград, вул. Луначарського, 36.

«Молодий комуніст» — орган Кіровоградського обласного комітету ЛКСМУ, г. Кіровоград.

ДЗВОНІТЬ!

Телефони редакції: редактора — 56-12, відповідального секретаря — 50-14, відділів — 50-24.

БК 00282.

Зам. № 5173.

ЗАХОДЬТЕ!

Редакція працює з 10 години ранку до 6 години вечора. Ми завжди раді бачити вас, друзі, в себе!

Кіровоградська обласна друкарня ім. Г. М. Димитрова.